

ANALYTICKÁ POZNÁMKA

V míře svého chápání...

1. O čem mluví?

Na začátek několik citátů.

„Ve vašich románech je jedno tragické téma. V „Posledním vojákově Říše“ a dalších románech hlavní hrdina, patriot a rozvědčík, celou dobu padá do osidel zlého osudu. Celou dobu se pokouší neutralizovat schémata hry satanských sil, ale stále se ocitá **vepsán do těch schémat, nevědomky jim pomáhá**“.

To je výrok Maxima Kalašnikova adresovaný hlavnímu redaktoru časopisu „Zavtra“ A.Prochanovovi v besedě pod názvem „Sloužit Bohu je možné i v tanku“, publikované ve společensko-politickém měsíčníku „Stringer“ № 3 (22).

V témže vydání je v článku Alexeje Pimenova „Čínská záhada“, který byl napsán v USA, psáno:

„Právě Číňané, kteří získali americké vzdělání a často pracovali v USA mnoho let, přivezli do vlasti rozhodné odmítání amerických hodnot. Právě v jejich prostředí byl napsán antiamerický román Člověk z Pekingů v New Yorku“.

«V březnu tohoto roku to bude 11 let, co žiju v USA. Je mi 31, takže jsem odjel do USA spolu s rodiči už jako poměrně dospělý člověk. To, co se děje v Americe, se mi nelíbí. Proto jsem si v dubnu loňského roku obnovil ruské občanství a vrátím se do Ruska, jakmile tam budu mít byt. Mimochodem, amerického pasu se vzdát nehodlám, protože mi zajistí bezvízový vstup skoro do každé země.»

To je z interview amerického občana a bývalého „rossianina“ Viktora Fridmana, autora knihy „Socialistické státy Ameriky“, která může obrátit panující představy o Americe jako o „zemí snů“ vzhůru nohama. To je názor Viktorie Averbuch, která publikovala útržky z dané knihy a rozhovor s autorem v „Rossijskoj gazete“ č.37 z 28.2. pod názvem „Soudruzi kovboji“.

«Riskantnost nynější situace USA se stane ještě zřejmější, pokud si vzpomeneme, že loni na podzim byla Amerika reálně vlásek od katastrofy. V USA začala recese, která se mohla lehce proměnit v dlouhou krizi. Hořel skandál ohledně bankrotu Enronu, který mohl lehce smést vládu Bushe s jeho pochybným volebním vítězstvím. Během posledního půl roku stihl Bílý dům vážně zhoršit vztahy s Čínou a Evropou. Nepodepsání Kjótských protokolů, rozpory v oblasti mezinárodního obchodu a antimonopolní politiky, využívání nábojů s ochuzeným uranem během agrese na Balkáně, otázka trestu smrti, pokus opustit blízkovýchodní mírový proces – to vše svědčí o tom, že rozkol mezi EU a USA se prohlubuje (...).

Američané zjevně velmi sází na to, že dnes všichni hlavní hráči chápou: jediná alternativa vojensko-politické dominanci USA je globální anarchie. Anarchii nikdo nechce, ani Rusko, proto také podporuje USA. Zatím se Američanům daří využívat unikátní situaci po útocích 11.9. a posílili své pozice. Ale dnešní jednání USA přesvědčují svět o tom, že ta anarchie bude lepší než americký pořádek.“

To je pro změnu úryvek z článku Pavla Bykova „Ze všech sil“, publikovaného v „elitárním“ časopisu „Expert“ č.11. Článek umístěný v sekci „téma týdne“ má „nad-nadpis“ - „Past pro Ameriku“ a „pod-nadpis“ - „Agresivní vnější politika nynější administrativy je pro Ameriku stejně nebezpečná jako pro Rusko“.

Na otázku: „Co může spojit tyto publikace, umístěné v novinách a časopisech různé politické orientace?“ - bude odpověď proamericky naladěného čtenáře zhruba následující:

“Nic. Vždy byli a jsou lidé, kteří nemají rádi Ameriku a závidí jí. Z různých citátů se dá vytvořit jakýkoliv dojem a papír strpí vše.”

Ale existuje i jiná odpověď na tuto otázku, která nicméně nemůže být dána ani přijata v rámci biblické koncepce řízení, dominující v současné společnosti.

2. Pokud se podíváme více zeširoka...

11 let je v ruské regionální civilizaci i ve světě v činnosti Koncepce společenské bezpečnosti (KOBa) s epickým názvem „Mrtvá voda“. Je objemnější-alternativní ve vztahu k biblické koncepci řízení, díky tomu že stojí na jiných mravních základech.

Metodologická osnova KOBa – Dostatečně všeobecná teorie řízení (DVTR) – dovoluje popsat jakýkoliv proces jako proces řízení nebo samořízení. V takové představě jsou vzájemně spojeny takové pojmy jako: vektor cílů řízení – hierarchicky seřazená množina cílů, které je žádoucí dosáhnout; vektor stavu, popisující faktický stav objektu v procesu řízení; vektor chyby řízení, která představuje „rozdíl“ vektoru cílů a vektoru stavu. S parametry, které jsou součástí těchto vektorů, jsou v životě objektivně spojeny další parametry, z nichž část je v procesu řízení volnými parametry, a část představuje přímo řízené parametry, jejichž změnou se projevuje řídicí vliv.

Pokud vycházíme z objektivnosti informace a míry v Životě, DVTR dává představy o vzájemné vloženosti koncepcí a procesů řízení, ale ne ve formě duální vloženosti ve stylu jing-jang ☯ východních filosofí, ale v širší podobě.

Ze světonázorových pozic DVTR je možné pochopit, že libovolné rozpory a konflikty ve společnosti, neřešitelné v rámci určité historicky zformované omezené koncepce samořízení společnosti, se v rámci nějaké širší a objemnější koncepce řízení vnímají jinak a mohou *v ní být bezkonfliktně vyřešeny*.

Určité možnosti překonání a vyřešení konfliktů takového druhu jsou spojeny s vlastností zaměnitelnosti ve dvojici vektor cílů, vektor chyby řízení: to, co se v jedné koncepci jeví vektorem cílů, se může v jiné koncepci ukázat vektorem chyby při oběma koncepcím společném vektoru stavu; a naopak.

V konkrétním případě se vektor cílů omezené koncepce řízení *při určitých okolnostech* (o nich dále) může ukázat vektorem chyby v nějaké objemnější koncepci řízení. V tom případě vzniká jev vzájemné vloženosti procesů řízení.

Samotný pojem „vzájemná vloženost“ existuje v ruské civilizaci odedávna a obrazně je podporován lidovou hračkou „**Matrijoškou**“, jejíž název ukazuje na objektivní vzájemnou vloženost **matric** řízení.

S pojmem vzájemné vloženosti procesů řízení je také spojena i představa o šesti prioritách zobecněných prostředků řízení/agrese:

1. Informace světonázorového charakteru – metodologie poznání a tvorby, při jejímž osvojení lidé získávají schopnost vypracovávat samostatně jim potřebné vědění a návyky od nuly. Právě její obecná dostupnost v nezdeformované podobě je základem demokracie a svobody jedince i společnosti.
2. Informace letopisného, *chronologického* charakteru všech odvětví Kultury a všech odvětví Vědění. Dovoluje vidět směr průběhu procesů a porovnat navzájem konkrétní odvětví *Kultury jako celku* a odvětví Vědění, objevující algoritmu řízení, která se realizovala v historickém procesu.
3. Informace *faktografického* charakteru: popsání konkrétních procesů a jejich vzájemných vztahů je podstata informací třetí priority, k níž patří věroučení religiozních kultů, světské ideologie, technologie a faktologie *všech odvětví vědy*.
4. Ekonomické procesy, jako prostředek vlivu, podřízené čistě informačním prostředkům vlivu prvních třech priorit skrze finance (peníze), jež jsou předělně zobecněným druhem informace ekonomického charakteru.
5. Prostředky vlivu na genetiku člověka. Historicky reálně jsou to prostředky genocidy, zasahující nejen žijící, ale i další generace, ničící *geneticky podmíněný potenciál* osvojení jimi a rozvoje kulturního dědictví předků: jaderné vydírání – nebezpečí použití; alkoholová, tabáková a jiná narkotická genocida, přiměsí do potravin, všechno ekologické znečištění, některé léky, velkoměsta typu „kamenná džungle“ - reálné použití; „genové inženýrství“ a „biotechnologie“ - potenciální nebezpečí.

6. Další prostředky vlivu, hlavním způsobem silové, — zbraně v tradičním chápání toho slova, zabíjející a mrzačící lidi, poškozující a ničící materiálně-technické objekty civilizaci, materiální kulturní památky a nositele jejich ducha.

Uvedené pořadí určuje prioritnost uvedených tříd prostředků vlivu na společnost, protože změna stavu společnosti pod vlivem prostředků vyšších priorit má poněkud větší následky, než pod vlivem nižších, ačkoliv probíhá pomaleji a bez „hlasitých efektů“. Na historicky delších intervalech roste rychlost účinku od první priority k šesté, a nevratnost dosažených výsledků ve smyslu řešení problémů „jednou provždy“ - klesá.

Přitom všechny akce na nižších prioritách se ukládají do delších činností na vyšších a v tom smyslu jsou v ně vloženy. Z druhé strany všechno konání na nižších prioritách je podmíněno vyššími, a v tomto smyslu vyšší priority pronikají do nižších.

To znamená, že dokonce s využitím válečné síly NATO a USA (6. prioritá), a také veškeré moci globálního dolarového finančního systému (4. prioritá), zformovaných pod vlivem biblické koncepce řízení a její sociální doktríny Deuteronomium-Izajáš (skoupení světa na základě monopolu na lichvu), je nemožné kardinálně změnit jak biblickou ideologii (3. prioritá), tak představy o průběhu historického procesu (2. prioritá), svévolně kultivované biblickou hierarchií; a už vůbec ne samo biblické vnímání světa a kulturu vytvořenou na tom základě, která formuje automatizmy chování společností celé západní regionální civilizace. A díky omezenosti biblického vnímání světa a jeho tvrdé egocentrické nesnášenlivosti k jiným vnímáním světa a od nich odvozeným kulturám, kontakt nositelů kultury biblické civilizace s historicky zformovanými kulturami jiných regionálních civilizací bude ve všech případech nevyhnutelně hodnocen v biblické civilizaci jako reálná nebo potenciální agrese okolního „barbarství“ proti údajnému „pokroku“ nesenému biblickou civilizací.

Z toho vyplývá, že při zachování biblické kultury je nemožné odstranit sociální problémy a biosféricko-ekologickou krizi, vyvolanou specifickou řízením společnosti podle biblické koncepce, globální expanzí biblické kultury a způsobem života, který se v biblické civilizaci zformoval.

Neefektivnost strategií takového druhu, kde se všechny promyšlené kroky nedostávají nad rámec 4. priority zobecněných prostředků řízení, je vysmívána v pořekadlech: «kde neprojde vojsko, projde osel naložený zlatem». Ale pořekadla takového druhu mlčí o tom, co a jak překonává moc „síly“ a moc „zlata“ na vyšších prioritách.

3. Historie SSSR: dvě varianty vzájemné vložnosti koncepcí řízení

Na první pohled se mohou předchozí odstavce zdát od života odtrženým abstrakcionismem. Proto, aby byly lépe vidět možnosti rozvoje Ruska i lidstva v budoucnosti, objasníme vzájemnou vložnost procesů řízení podle dvou vzájemně se vylučujících koncepcí na historické zkušenosti SSSR. Marxisticko-leninská ideologie, zformovaná na základě učení vnuka dvou rabínů, je podmnožina biblické koncepce řízení. Ve své podstatě je to světská tvář její moci vytvořená tehdy, když to kurátoři biblické civilizaci potřebovali, což bylo vynuceno:

- poklesem autority historicky zformovaných religiozních kultů, hlavně kvůli tomu že ospravedlňovaly sociální organizaci, ve které většina obyvatel dře bídu s nouzí a menšina se „topí ve zlatě“, a občas i kvůli idiotskému nepřijetí touto menšinou úspěchů vědy;
- nutností zkrotit závody ve spotřebě a neomezenou moc peněz, což je vlastní soukromému podnikání a má devastační vliv na biosféru.

Ale kurátoři biblické civilizace, kteří měli v úmyslu řešit ty problémy prostřednictvím marxismu, chtěli zachovat svou monopolní nadvládu nad lidstvem i v následujícím období historie takzvané socialistické a komunistické budoucnosti lidstva.

Právě tato okolnost byla hlavní příčinou rozpadu druhé supervelmoci, vybudované během období J.V.Stalina. Předpoklady ke krachu byly v samotném marxismu:

- filosofie s „hlavní“ otázkou „Co je prvotní: hmota nebo vědomí?“ není vhodná k řešení úlohy o předvídatelnosti následků vměšování se do průběhu libovolných (včetně sociálních) objektivních procesů, bez čehož je nemožné gramotné řízení těch procesů, a jako důsledek: procedury demokracie se stávají krytím zákulisní tyranie, a reálná práva vláda národa se stává nesplněným ideálem;
- politická ekonomie marxismu je vybudována na vymyšlených kategoriích (nutný pracovní čas a čas nadpráce, přenos hodnoty z výrobních prostředků na produkci, pracovní teorie hodnoty, položená do základů tvorby cen, ačkoliv zdaleka ne všude je aplikovatelná), v důsledku čehož je nemožné ji spojit s účetnictvím a evidencí, které dodávají informace nutné pro řízení ekonomiky na mikro- i makro- (statistické) úrovni.

Přesto se SSSR pod vedením Stalina rozvíjel, v zemi se zabezpečovala stabilita řízení a všechny pokusy ji shodit trpěly v epoše stalinismu krach. Proč? - Protože Stalin a ti, kdo ho podporovali (bolševici ve straně i mimo ní), byli jen naoko přívrženci marxismu-leninismu, ale fakticky konali podle nějaké alternativní (ale nikoliv objemnější ve vztahu k marxismu) koncepci řízení. Ta koncepce řízení, na rozdíl od Bible nebo marxismu, v té době nebyla vyjádřena konkrétními lexikálními formami.

Ale její přívrženci a nositelé, jsa stoupenci budování socialismu jako skutečné samovlády pracujících, přizpůsobovali marxismus, panující v té době mezi „progresivně myslící inteligencí“, ke svým politickým potřebám, a vytlačovali od otěží moci skutečné marxisty-menševiky, a potom drtili L.D.Bronštejna (Trockého) a jeho stoupence za použití mechanismů NKVD-GULAG, které vytvořili na začátku permanentní revoluce samotní marxisté-menševici. Ale protože marxismu alternativní koncepce neměla vlastní pojmový a terminologický aparát, měla sílu jen tam, kde na vedoucích postech byli její lidé, tj. měla jen strukturální moc. Protože pojmový a terminologický aparát leží v základě bezstrukturálního řízení, které se odehrává i za hranice mocenských a řídicích struktur a pravomocí, převahu v bezstrukturálním řízení měli skuteční marxisté-menševici.

Jinými slovy, Stalin mohl podporovat stabilitu řízení jen na základě struktur, vytvořených během období jeho řízení. Ale stabilita libovolných struktur se zabezpečuje jejich legitimitou ve vztahu k bezstrukturálnímu řízení, a proto jakékoliv struktury, zformované na základě zamlčení (tzn. vně pojmového a terminologického aparátu kultivovaného ve společnosti panující koncepcí řízení) se ukazují neživotaschopné po odstranění iniciátorů jejich vytvoření a předání vyšší strukturální moci nezasevěným (do oněch zamlčení) nástupcům, kteří jsou upřímnými stoupenci ohlášení, a nevidí jejich nesoulad s objektivně přítomnými úmlčenými, které je doprovází.

Proto zákonitě vyvstává otázka: Jak může být vybudován socialismus, pokud ani filosofie, ani politická ekonomie nezabezpečují řešení úkolů řízení během jeho budování?

Zasevění do zamlčení je dílo obtížné z důvodu nejednoznačnosti chápání zamlčení různými lidmi. Jednoznačnost chápání vyžaduje rozvinutou terminologii, jednoznačnou ohledně smyslu, jejíž vytvoření a zavedení do života společnosti je v podmínkách činnosti represivního kultu jiné terminologie nemožné.

Ale dokonce když marxisté-trockisté osedlali struktury strany a státu po likvidaci Stalina, byli nuceni téměř 40 let překonávat setrvačnost činnosti stalinského aparátu řízení. A s cílem zabránění obnovy stalinismu ve společnosti obnovovali ve společnosti neměnnost chápání marxisticko-leninské ideologie, agitovali za návrat k „leninským normám“ stranického života, což ve své podstatě znamenalo volně kecat bez jakékoliv odpovědnosti, beztrestnou svévolnost pseudodemokratického žvatlání, kterým se kryla zákulisní mafiózní tyranie marxistů-esoteriků, zasevěných v „něco“. Ale při tom se Bibli vracely výhody objemnější ve vztahu k marxismu koncepce řízení, také proto že Bibli v letech 1950-1980 většina lidí neznala přesně stejně, jako neznala písemné dědictví Stalina, které bylo uklizeno do speciálních úložišť a odstraněno z kurzů občanské nauky a politologie té doby.

V čem je podstata těch předností objemnější koncepce? - za **určitých okolností** se vnitřní vektor cílů systému, který se řídí podle vložené koncepce, objektivně stává jeho vektorem chyby v

procesu řízení podle objemnější koncepce, který on nevidí a jehož zákonitosti nechápe. Po vybudování systému okolností takového druhu a systému vzájemné vloženosti procesů zbývá nadstátnímu řízení (jak ho nazývat nehraje příliš roli, my jsme do nazvali Globální prediktor) jen čekat, kdy vektor objektivní chyby systému dosáhne své kritické hodnoty, a systém „se rozpadne sám sebou“ v *procesu pohybu směrem k cílům, vlastním vložené koncepci řízení*. Ve výsledku takového vzájemného vložení, ve kterém se vektor cílů v jednom procesu řízení stává vektorem chyby v druhém, probíhá také to, o čem říkal M.Kalašnikov A.Prochanovovi: libovolné kroky systému se ukazují vepsány do mnohovariantního scénáře činnosti svých faktických uživatelů/zneuživatelů a pracují na dosažení jejich cílů. Přitom konflikt jako takový ve své podstatě absentuje:

Jedna strana dosahuje svých cílů úsilím druhé, která je v míře svého chápání přesvědčena, že pracuje na sebe, protože jednoduše neví, co páchá; procesem celkově řídí první, a druhá nemá moc ani nad sebou, ani nad procesem celkově.

Ale i zde je jedno zamlčení: „celkový proces“ je tak či onak objektivně vložen do procesu hierarchicky nejvyššího objímajícího řízení. Chápání podstaty toho zamlčení přivádí jedny k panteismu – zbožšťování přírody, a druhé k uvědomění si nutnosti vytvoření osobních vzájemných vztahů s Bohem – Tvůrcem a Všeodržitелеm – na základě důvěry Jemu v souladu se svědomím. Slepota, nevnímavost a pokusy odmítat podstatu tohoto zamlčení nevyhnutelně vedou ke krachu, často nepředvídatelnému, který zasahuje „smolaře“ zdálo by se na vrcholu jeho očividného úspěchu.

V souladu s touto všeobjímající okolností, pokud se Stalinovi a bolševikům, kteří ho podporovali, podařilo změnit ve svůj prospěch situaci vzájemné vloženosti a postavit svou činností, bez nějakých deklarací, majitele marxismu do stavu nemožnosti realizace svého panování nad Ruskem, zlikvidovat většinu skutečných marxistů-trockistů a přinutit zbylé marxisty a jejich kurátory ke čtyřicetiletému čekání po odchodu Stalina na onen svět, pak je to výsledek toho, že úmysly a činnost bolševiků odpovídaly více Božímu záměru, než činnost skutečných marxistů a jejich kurátorů.

Proto pro chápání perspektiv Ruska a lidstva je nutné obrátit se k činnosti kurátorů marxismu. Biblický Globální Prediktor (GP), jsa nejvyšší úrovní hierarchie vnitrosociální moci v současné pozemské civilizaci, se ve své činnosti během staletí opírá především o moc první – světonázorové – priority zobecněných prostředků řízení, a kultivuje ve svém prostředí vnímání a chápání světa, odlišné od toho, které kultivuje ve zbylém davu jak zasvěcených, tak i nezasvěcených.

Pro řešení svých úkolů na ostatních 5 prioritách využívá zdroje všech zemí, včetně těch, které se ucházejí o status „supervelmocí“, ale zůstávají nicméně konceptuálně bezmocnými v globální politice.

Ve druhé polovině 20. století byly takovými konceptuálně negramotnými uchazeči o roli „supervelmocí“ USA, SSSR (po smrti Stalina) a Čína. Pro GP nejsou mocenské špičky všech zemí protivníkem, ale objektem využívání a řízení.

Ale pokud se spustíme z úrovně globální politiky Globálního Prediktora na úroveň vnější politiky uvedených zemí, pak nepřáteli nebo přáteli (podle schématu „kdo s kým proti komu“) se národy USA, SSSR a Číny nestaly bez pomoci GP, který řídí na základě široce známého principu „divide et impera“ (rozděl a panuj). Pro toto není třeba moc úsilí, protože v „klasickém trojúhelníku“ mohou být vždy dva uměle sjednoceni proti třetímu.

Základem pro to se jeví ohraničenost a svébytnost dostatečně uzavřených a vzájemně izolovaných kultur každého z národů, což dovoluje cíleně formovat umělé subkultury – mezivrstvy – zaváděné tím či oním způsobem do kultury národů, tvořících dohromady říditelný systém.

Právě na těchto organizačních principech se Rusko v první polovině minulého století „přátelilo“ během první světové války s Británií a Francií proti Německu. Pokus SSSR dostat se z moci toho algoritmu před druhou světovou válkou byl neúspěšný: Globální Prediktor věděl lépe, „kdo s kým a proti komu“.

Pro druhé světové válce od konce 40. let 20. století vedení SSSR a Číny na stejných principech „družilo“ proti vedení USA, a od konce 60. let do konce 90. let se vedení USA a Číny pokoušelo (často úspěšně) „družít“ proti vedení SSSR. Jinými slovy, vyšší politické vedení těch třech zemí, stejně jako dalších, bylo používáno Globálním Prediktorem pro dosažení jeho cílů. Proto někteří západní politici, včetně těch z USA, byli zcela upřímní když říkali, že rozpad SSSR pro ně byl naprosto neočekávaný. Překvapením to pro ně bylo díky tomu, že krach SSSR provedly síly, které nebyly pod kontrolou vyššího vedení USA. Jistě, jejich zvláštní služby pracovaly na scénář krachu, psaly direktivy typu SNB 20/1 z 18.08.1948 „Naše cíle ve vztahu k Rusku“, pěstovaly a vykrmovaly disidenty atd., ale přesto krach proběhl „špatně“, a to, co za ním následovalo, se ukázalo neříditelným jak pro disidenty, kteří přišli k moci, tak pro americké konzultanty ruských vlád jelcinovské epochy reforem.

Všichni politici, pro které je nejvyšší úroveň hierarchie moci ve společnosti moc hlavy státu nebo anonymní „vláda lidu“, nějak realizovaná v systému rozdělení moci nebo ve formě univerzální „sovětské moci“, vnímají globální historický proces jako „souhru náhod“ nebo jako výsledek velmi tajného „celosvětového spiknutí“. Ale pokud je dokonce „spiknutí“ historicky reálné a existuje, pak se přece jen realizuje prostředky, které protivníci „spiknutí“ nevnímají jako takové, protože se ve své analýze spiknutí ohraničují 4. prioritou zobecněných prostředků řízení.

V souladu s tím, ačkoliv terminologický aparát DVTR využívaný v této práci dovoluje samostatně vypracovat chápání procesů řízení, pro takové politiky nedisponuje žádným významem a proto vše zde uvedené pro ně nebude mít žádný smysl. To je dáno touto okolností, že pojmový aparát DVTR je objímajícím ve vztahu k pojmově-terminologickému aparátu biblické koncepce řízení. Vědomí nebo nevědomí přívrženci biblické koncepce nemohou pochopit to, co vychází za hranice její „ohrady“.

Nyní můžeme přejít k zhodnocení otázky o těch konkrétních okolnostech, při kterých se vektor cílů systému ve vložené koncepci řízení stává jeho vektorem chyby v objímající koncepci řízení a systém se sám dovádí do krachu, při nevměšování hierarchicky nejvyššího všeobjímajícího řízení.

Proč ty okolnosti zafungovaly teprve po dvou generacích od odstranění Stalina a nemohly zafungovat v zemi, žijící pod jeho vedením?

Tyto konkrétní okolnosti jsou spojeny s pojmem mravnost, která může být defektní nebo Prává. Pokud veřejný řídicí korpus sociálního systému (a především vyšší vedení země) deklaruje ve společnosti pravou mravnost, a ve své činnosti se řídí mravností defektní, pak se vektor cílů řízeného systému objektivně mění na vektor jeho chyby. A čím je větší propast mezi deklarovanou mravností a tou objektivní, na jejímž základě koná vyšší vedení země, tím větší je vektor chyby systému a tím rychleji se ztrácí udržitelnost řízení.

Stalin v procesu své činnosti viděl nesoulad mezi objektivní mravností a deklarovanou ve vyšší řídicí úrovni státu, a ačkoliv v jeho pojmovém aparátu nebyl termín „vektor chyby řízení“, hlavní příčinu možné ztráty udržitelnosti řízení hodnotil správně a proto prováděl pravidelné „čistky“ mezi těmi, kdo se považoval za „elitu“. Dobře chápe povahu „elity“, zabezpečoval jí životní standardy blízké standardům západní „elity“: luxusní byty, dači, auta a některým dokonce sloužící. Avšak nemilosrdně trestal všechny, kdo se pokoušel akumulovat ve svých rukou finanční zdroje země ve jménu uspokojování svých osobních a klanových ambicí. Za to „elita“ Stalina nenáviděla za jeho života, a nesmiřitelně ho nenávidí dokonce půl století po jeho smrti. To, že takovým způsobem zabezpečoval udržitelnost řízení Ruské civilizace, a jejím mnoha národům předvídatelnost života a jistotu v zítřejším dni, bylo rozumu „elity“ nedostupné a proto je v paměti „elity“ dokonce v 3. pokolení Stalin „krvavým diktátorem“ (tím spíše, že v jejich rukou jsou všechna masmédia), a v paměti prostých lidí je „otcem národů“.

Všichni současní straničtí vůdci, bez přemýšlení uvádějící do života biblickou koncepci řízení, se mohou po přečtení tohoto pobouřit a dokonce si vzpomenout na dvojité mravní standardy v zemích „zahnívajícího kapitalismu“, které se pokoušejí napodobovat: „Oni můžou a my ne?!“ - Ne!!!

Když vyhlašovali slogany o spravedlivosti v uspořádání společenského života, a sami usilovali o to žít podle degradačně-parazitických standardů západní „elity“, ve všech takzvaných „demokratických“ úsilích je vehementně podporoval západní establishment. Na co spoléhal? Na to, že v SSSR nejsou všichni vůdci KSSS svou mravností komunisté. A na co mohli spoléhat prostí lidé v SSSR?

— Jen na to, že mezi vyšším vedením strany a státu nejsou všichni členy Kapitulantské strany Sovětského svazu (KSSS); že mezi nimi může být i skutečný komunista-bolševik. Ale naděje takového druhu vyšly naprázdno a „elity“ sovětských převlékačů kabátů – buržoazních nacionalistů – začali ve všech svazových republikách pracovat na obnově kapitalismu a zdálo by se dosáhli určitých úspěchů ve svém obohacení na úkor sražení většiny obyvatel bývalých sovětských republik do chudoby. A to přivádí k otázce: „Co dále?“

4. Stav a možnosti rozvoje.

Co je dnes možné udělat a co už se dělá pro pozvednutí Ruska z chronické krize řízení? Především si musí řídicí korpus země uvědomit, že období konceptuální nejednoznačnosti skončilo a Koncepce společenské bezpečnosti (KOBa), zformovaná před 11 lety díky samostatné činnosti veřejné iniciativy, se už stala alternativně-objemnější koncepcí ve vztahu k zatím ještě viditelně jakoby dominující biblické koncepci řízení. Její vznik a rozvoj byl možný díky nové kultuře, zrozené společností v období vlády Stalina a těch, kdo ho podporoval.

Bez pojmového a terminologického aparátu alternativního marxismu, ale konaje cílevědomě v zájmech většiny prostých pracujících v SSSR a na celém světě, Stalin měl podporu Shora a proto všichni kulturní činitelé, dokonce i když Stalina osobně nenáviděli, přesto vytvářeli v té době skutečná veledíla ve filmu, hudbě, literatuře, poezii a dalších druzích umění. Ale to byla kultura, odlišná od biblické, ačkoliv její tvůrci si to neuvědomovali. A tvořili novou kulturu ne ze strachu před „kultem osobnosti“, ale kvůli potřebě tvůrčího vyjádření. Takovou potřebu tvůrčí lidé vždy mají, ale ne vždy se ve společnosti vytváří příznivé podmínky „pro samovyjádření“ tvůrčích osobností, protože ne každé „samovyjádření“ je podporováno Shora, ale jen to, které pracuje na blaho pracujících, a nikoliv parazitické „elity“.

Bůh hovoří s lidmi jazykem životních okolností, a společnost se o tom mohla přesvědčit během 17-letého období perestrojky, kdy při veškeré svobodě samovyjádření nevzniklo v žádné oblasti kultury nic, co by bylo možno srovnat s veledíly stalinské epochy, které západní establishment, když se s nimi setkal na výstavách a v kinosálech, pojmenoval správně ohledně podstaty – „agitací za štěstí“.

Umělecká díla, zvláště v oblasti kultury širokých mas, jsou vždy agitací. Pokud není „agitace za štěstí“, pak příroda netrpí prázdno a nastane „agitace za neštěstí“.

A o tom se dnes také může každý přesvědčit přepínáním TV kanálů. Jak poznamenal jeden ruský generál, v 6 válkách, kterých se účastnil během své služby, neviděl tolik vražd, krve a explozí, jako v jednom akčním filmu. A pod tlakem takové kultury se ve zvlášť těžké situaci ocitla generace, narozená během perestrojky.

Tak „Rossijskaja gazeta“ č.49 informovala, že k dnešnímu dni „žije v zemi okolo 38 milionů nepnoletých občanů, z nichž se každý desátý nachází v extrémních podmínkách“.

Stejně vydání informuje o tom, jak v Chabarovském kraji, v dědině Naichino se dva nevlastní bratři Iljenkovi, 16. letý Miša 14. letý Viťa, oběsili na místním hřbitově a informovali v dopise na rozloučenou rodiče, že „tam jim bude lépe“.

V dopise byla i prosba k rodičům - „nepít a změnit svůj život“. Ve své podstatě se Miša a Viťa, než se odebrali na onen svět, obrátili skrz „Rossijskiju gazetu“ ke všem, kdo je ještě schopen přehodnotit svou defektní mravnost. To by pomohlo společnosti překonat i stereotypy chování, vnucované (především přes televizi) pokleslou západní (biblickou) kulturou. Takové jsou závěry vnitřní politiky, zformované v období gorbačovských a jelcinovských reforem.

To není jediný případ, kdy výrostci páchají sebevraždu. Proto by se měli „demokratizátoři“ zamyslet o tom, jakou společnost vlastně budují, protože to co se děje není těžký porod něčeho nového (jak to bylo v Rusku po roce 1917) a nejsou to dětské nemoci, ale norma bytí libovolné rozvinuté kapitalistické společnosti. Žít v SSSR bylo reálně bezpečnější a ekonomicky svobodnější, než v současném Rusku. A co se týká duchovní, intelektuální svobody, tu nemůže člověku vzít nikdo. Pokud ji v SSSR někdo neměl, pak to byl problém jeho vlastního démonismu.

Ve vnější politice opuštění Ruskem bývalého „klasického trojúhelníku“ USA, Čína, SSSR odebírá GP výhody, které mu v minulosti zabezpečovala objemnější globální koncepce řízení.

Pro návrat těch výhod bude GP nucen buď obnovit předchozí schéma „klasického trojúhelníku“ (například Sjedená Evropa, Čína, USA) nebo vytvořit nové. V libovolném případě pro to bude třeba určitá doba, kterou může Rusko využít pro realizaci výhod KOBy, jako globální alternativně-objemnější koncepce ve vztahu k biblické koncepci řízení. Pokud se z těchto pozic díváme na citáty uvedené na začátku této práce, pak je možné konstatovat následující. Čína srovnává své chápání globálního historického procesu s rolí USA v něm a začíná si uvědomovat, že vektor cílů „supervelmoci č.1“ se proměňuje v její vektor chyby v objemnější koncepci řízení. Avšak ve svém úsilí získat status „supervelmoci“ nejen ohledně počtu obyvatel, ale i v kulturním rozvoji ve všech jeho projevech, Čína bude pokračovat v balancování mezi materialistickým ateismem a nějakými druhy tradičního idealistického ateismu ve formě panteismu (snaha zkombinovat konfucianství s marxismem), aby zabezpečila udržitelnost davo-“elitarismu“ v životě nejlidnatějšího národa na světě, a v důsledku toho bude zůstat hlavním trumfem ve hře GP proti ambicím USA.

Perspektivy USA nejsou lepší. Bezpochyby, že ateistická společnost USA (ne podle množství kostelů na jednotku obyvatel, ale podle podstaty) je modelem samolibého, opojeného sebou samým davo-“elitarismu“ a v důsledku takového druhu samolibosti a slepoty představuje nejvhodnější objekt pro manipulace ze strany GP.

Proto Rusko nemusí vstupovat do konfrontace se Spojenými státy; tím spíše poté, co se v jeho kultuře našlo vyjádření chápání podstaty konceptuální moci a metod řízení v globálním historickém procesu, v důsledku čehož v Rusku začala nabírat sílu konceptuálně mocná Společenská Iniciativa, rozvíjející KOBu. V takových podmínkách by bylo přinejmenším hloupé vstupovat do konfrontace s USA, a ve své podstatě, v rovině státního a civilizačního rozvoje, zločinné.

Při tom se v Rusku vyostřuje krize „elitárního“ chápání světa, se kterým Rusko žije už téměř dvě století, počínaje vraždou A.S.Puškina. To, že s jejich strategií (pokud je to možné nazvat strategií) není vše v pořádku, ucítili ideologové „rudých“ trockistů - „patriotů“. Tak A. Prochanov neměl co odpovědět na otázku M. Kalašnikova „proč se hrdinové vašich románů stále ocitají vepsání do cizích scénářů?“, a zahovořil o „totálním nihilismu“. Takovým způsobem přiznal svou neschopnost dostat se ze zajetí idealistického a materialistického ateismu, mezi kterými se posledních tisíc let kýve společenské vědomí ruské civilizace v řečišti biblické koncepce řízení.

Mezi liberálními či „bílými“ trockisty – buržoazními demokraty, k nimž je možné přiřadit i na začátku vzpomínaného Viktora Fridmana, není situace lepší než u jejich oponentů - „rudých“ trockistů-“patriotů“.

V roce 1991 po srpnovém puči opustil s rodiči Rusko (otce nazval posedlým – jiný název pro trockismus) a zjevně, podvědomě odmítaje pseudosocialistický trockismus marxismu během perestrojky v SSSR, najednou objevil příznaky socialistických forem organizace života davově-“elitární“ společnosti v USA. Ve své knize „Socialistické státy Ameriky“ se pokouší dokázat, jak se v citadele kapitalismu realizuje deset přikázání Komunistického manifestu Marxe. Soudě podle textu knihy, Viktor Fridman vnímá marxismus-trockismus v USA jako předstupeň fašismu.

Avšak „totální nihilismus“ ruského patriota A. Prochanova a praktikismus židovského liberála V. Fridmana mají společné jedno – oba podporují konceptuální neurčitost ve společnosti,

protože nejsou schopni dostat se na úroveň objemnější-alternativní, ve vztahu k biblické koncepci řízení.

A ačkoliv v Rusku mnozí nyní závidí stavu USA, sjednocenosti afro-, anglo-, saso-, žido- a dalších Američanů, ve skutečnosti vedení Spojených států po pokusu o státní převrat (11.9.2001), který se stal globální provokací která poskytla záminku k silovému navození „nového světového řádu“, nyní leze do pastí. A ačkoliv autor článku v časopise „Expert“ č.11 nepíše o tom, kým byla ta past nastražena, šest měsíců po „černém úterý“ se stalo jasným, že Amerika si osvojuje roli světového četníka. To znamená, že její zdroje – především intelektuální – jsou a budou vyplývány ještě dlouhou dobu na šesté prioritě zobecněných prostředků řízení/agrese v procesu zavádění a udržování „nového světového řádu“, jehož alternativou podle mínění časopisu „Expert“, který nevidí další alternativy, „může být jen globální anarchie“.

Ale dokonce „elitární“ časopis si všímá, že „dnešní kroky USA přesvědčují svět o tom, že ta anarchie bude lepší než americký pořádek“.

Takové prohlášení autora článku „Ze všech sil“, publikované v jednom z nejelitárnějších „liberálních“ časopisů, hovoří o tom, že Koncepce společenské bezpečnosti s epickým názvem Mrtvá voda už je cítěna (nejspíš nevědomými úrovněmi psychiky) částí ruské „elity“ a vykazuje svůj vliv v roli alternativně-objemnější koncepce ve vztahu k biblické.

Co se týká „patronů“ ruské „elity“, ti jsou ze svého statusu zavázáni studovat práce jako „Mrtvá voda“ a další materiály KOBy. Soudě podle mnoha signálů, ve svém úzkém kruhu je studovali a probírali, ale během dlouhých let zakazovali veřejnou diskusi na to téma v tisku, v rádiu i televizi. Ale jak ukazují publikace posledních měsíců, zdá se že tento zákaz je dnes odvolán. Na potvrzení uvedeme následující fragmenty publikací:

„Jak řekl jeden konzultant: Od dětství nemůžu pochopit, proč je v ruských pohádkách mrtvá voda. Živá – to je jasné. A teprve nedávno jsem pochopil. Mrtvá voda, to je ten objem vědění, zkušenosti, který člověk potřebuje, aby byl aktivní součástí sociálního systému. Ale samotné to nestačí. Pro život je třeba energie, která se bere z jiného zdroje.“ Jiný konzultant říká něco podobného: „U lidí s byznys-vzděláním je iluze toho, že dělají to co je naučili. Motivují personál, kontrolují, počítají peníze. V byznys-škole jim dali kupu nástrojů, a oni věří tomu, že jejich intuitivní rozhodnutí jsou výsledkem promyšlené techniky.“ (...) Sami podnikatelé dávno nahmatali alternativní zdroje inspirace – poezii, obrazy, hudbu, divadlo, historii, filozofii, choreografii. (...) Byznys potřebuje umění jako nejpřirozenější cestu k osvobození kontextu (kontext je v pojmovém a terminologickém aparátu VP SSSR druhá smyslová rovina), narušení rovnováhy, rozšíření hranic probíhajícího. To dá možnost být mezi prvými, kdo spatří „obrysy budoucnosti v přítomnosti“, a vyčlení se z obecného pozadí a prodlouží život svému byznysu. (...) Zda se voda ukáže živou nebo mrtvou, zda budou spatřené obrysy správné nebo lživé, je na tom kdo řídí.“

To je fragment článku Very Krasnovové „Dělejte něco“, publikovaného v časopisu „Expert“ č.5 2002. V něm představitelům byznys-“elity“ nenuceně objasňují, že jejich stereotypy chování jsou zformovány kulturou, ve které vyrostli; že jimi přijímaná rozhodnutí jsou především určována těmi stereotypy, a né tou „kupou nástrojů, které jim dali v byznys-škole“; že kromě existujících zdrojů inspirace, zrozených biblickou kulturou, mohou být i „alternativní zdroje inspirace“, zrozené jinou kulturou, zformovanou na základě koncepce alternativní-objemnější ve vztahu k biblické; že každou koncepci řízení, ve vztahu k níž je kultura druhotná/odvozená, je možné spatřit a pochopit jen poté, co bude nalezena „nejpřirozenější cesta k osvobození kontextu“, to znamená objevena druhá smyslová rovina libovolného kulturního díla (umění je obecně symbolické) a že to vše byznysmen potřebuje pro to, aby spatřil „obrysy budoucnosti v současnosti“, protože řízení libovolného objektu není možné, pokud je chování objektu nepředvídatelné, tj. pokud jsou varianty budoucnosti neznámé. Takže, drazí krajané podnikatelé, rozhodujte se samozřejmě sami, zda studovat „Mrtvou vodu“ a její osnovu „Dostatečně všeobecnou teorii řízení“ nebo ne, protože za důsledky ponese odpovědnost především sami.

Jinými slovy, předtím než Pavel Bykov, autor článku „Ze všech sil“, „pocítil“ že vektor cílů USA se stává jejich vektorem chyby v nějakém alternativně-objemnějším procesu, někdo na úrovni Víry už přijal „Mrtvou vodu“ v roli koncepce, alternativně-objemnější biblické, a dal si záležet dát včas doporučení, jak se s její pomocí „odlišit z davu“. To znamená zachovat si svůj „elitární“ status a v souladu s tím – zachovat v Rusku v nějakých nových formách davo-“elitarismus“.

Avšak to je marná snaha, protože celý problém je v ateismu „elity“, jejíž představitelé jsou z větší části představiteli démonického typu struktury psychiky (tvůrci-“géniové“) a typu psychiky „zombie“ (vykonavatelé-“vzdělanovština“ v terminologii Solženicyna). V ruské civilizaci je už překonán jak idealistický, tak i materialistický ateismus a běží proces rozprostranění Bohocentrického chápání světa, dovolujícího řešit bezkrizově všechny problémy rozvoje.

Vnitřní Prediktor SSSR
20-26. března 2002